

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6SŽ/18/2012
Identifikačné číslo spisu:	9012010138
Dátum vydania rozhodnutia:	19.06.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:9012010138.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Zdenky Reisenauerovej, v právnej veci navrhovateľa: MARKÍZA - SLOVAKIA, s.r.o., so sídlom Bratislavská 1/a, Bratislava, IČO: 31 444 873, zastúpeného Mgr. Zuzanou Zlámalovou, advokátkou a konateľkou spoločnosti ADVOKÁT ZLÁMALOVÁ ZUZANA, s.r.o., so sídlom Trnavská 11, Bratislava, proti odporcovi: Rada pre vysielanie a retransmisiiu, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/33/2012 zo dňa 10. júla 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu č. RP/33/2012 zo dňa 10. júla 2012, p o t v r d z u j e.

Navrhovateľovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Navrhovateľ j e p o v i n n ý zaplatiť súdny poplatok vo výške 66,- € na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v O. B. pre zasielanie súdnych poplatkov a pokút: BÚ - depozitný účet neúročený č. XXXXXXXXXXXX/XXXX v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Odporca rozhodnutím č. RP/33/2012 zo dňa 10. júla 2012, vydaným v správnom konaní č. 227-PLO/0-2363/2012 postupom podľa ust. § 71 zák. č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii účinného v rozhodnom čase (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“ alebo „zákon o vysielaní a retransmisii“) rozhodol o tom, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že na televíznej programovej službe TV Markíza odvysielal dňa 8. januára 2012 o cca 14:48 hod. program Dobrodružstvo Poseidonu 1. časť a o cca 16:27 hod. program Dobrodružstvo Poseidonu 2. časť, ktoré klasifikoval ako nevhodné pre maloletých divákov do 12 rokov, a ktoré obsahovali hodnotiace kritérium „zobrazenie fyzickej agresivity a s ňou súvisiace násilné akty končiacie smrťou, detaily následkov násilných činov“ podmieňujúce ich klasifikáciu ako nevhodných a neprístupných pre maloletých divákov do 15 rokov, v dôsledku čoho došlo ich klasifikovaním účastníkom konania ako nevhodných pre vekovú

skupinu maloletých do 12 rokov k nesprávnemu uplatneniu Jednotného systému označovania (ďalej len „JSO“), za čo mu uložil podľa ust. § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. sankciu - pokutu, určenú podľa ust. § 67 ods. 3 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 5 000 €. Súčasne vyslovil, že podľa § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila“ a že v zmysle § 67 ods. 16 zákona je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutiu odporcu v zákonnej lehote podal opravný prostriedok navrhovateľ, ktorý žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V odvolaní navrhovateľ vo vzťahu k obsahu odvysielaného programu v nadväznosti na ust. § 1 ods. 3 vyhlášky č. 589/2007 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o jednotnom systéme označovania audiovizuálnych diel, zvukových záznamov umeleckých výkonov, multimediálnych diel, programov alebo iných zložiek programovej služby a spôsobe jeho uplatňovania v platnom znení (ďalej len „vyhláška č. 589/2007 Z. z.“ alebo „JSO“) uviedol, že v danom prípade sa jednalo o tzv. žáner katastrofického filmu s prvkami napätia, a teda došlo k odvysielaniu dopravného - lodného nešťastia /podľa vyhlášky JSO § 1 ods. 3 písm. c/ zobrazenia následkov na obetiach v dôsledku živelných pohrôm, dopravných alebo leteckých nešťastí, následkov lodného nešťastia ako obrátenia lode, padajúce časti vnútorného vybavenia lode, horiace časti lode, potápajúca sa loď a v tejto súvislosti konanie osôb počas lodného nešťastia, ohrozenie ich zdravia a života a následky v dôsledku takýchto ohrození na zdraví alebo na živote /. Rozpis scén síce nie je koherentný, ale všetky scény spája to, že všetky problematické zobrazenia vyplývajú z diania vo filme, žiadna zo scén nie je násilne vykonštruovaná, či umelo vložená do deja. Vo filme sú všetky reštriktívne scény vyvolané následkami katastrofy, bez jediného násilného aktu. Poukázal na ním citované ust. § 1 ods. 3 vyhlášky č. 589/2007 Z. z. z ktorého je zrejmé, že audiovizuálne diela, multimediálne diela, programy poskytované prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a programy alebo iné zložky televíznej programovej služby sa klasifikujú ako nevhodné pre vekovú skupinu maloletých do 12 rokov, ak obsahujú „... zobrazenie reálneho násillia najmä zobrazenie následkov na obetiach násilných trestných činov vrátane zobrazenia následkov na obetiach v dôsledku živelných pohrôm, dopravných alebo leteckých nešťastí, najmä obrazy zranení, krvi, telesných znetvorení a utrpenia,...“ pričom mal za to, že označenie vhodnosti „neprístupné do 12 rokov“ exaktne spĺňalo predpis ministerstva o JSO, pričom odsek o následkoch prírodnej katastrofy sa totiž nachádza iba v odseku, ktorý pojednáva o programoch neprístupných do 12 rokov. Celý obsah programu je potrebné chápať ako určitý typ programu, ktorý je žánrovo presne vymedzený, predvídateľný už prostredníctvom svojho názvu. Okrem iného zdôraznil, že podľa systému s názvom Kijkwijzer (NL), ktorý kategorizuje celosvetovo filmové diela podľa všeobecných pravidiel vekovej vhodnosti a pre účely stanovenia kritérií určenia vekovej vhodnosti pri porovnaní s inými krajinami stanovuje vekovú vhodnosť na 12 rokov. Porovnaním rozličných odporúčaní ohľadom označenia predmetného filmového diela vekovou vhodnosťou a zároveň vlastnou úvahou dospel navrhovateľ k záveru o tom, že vzhľadom na kvalitu akčných a katastrofických scén, scén násillia, obrazov zranení, krvi, telesných znetvorení a s ohľadom na ich kvantitatívny výskyt v dvojdielnom filme bol oprávnený označiť toto dielo v súlade s ust. § 1 ods. 3 písm. c/ vyhlášky ako nevhodné pre vekovú skupinu maloletých do 12 rokov, nakoľko toto filmové dielo obsahuje zobrazenie reálneho násillia, najmä zobrazenie následkov na obetiach násilných trestných činov vrátane zobrazenia následkov na obetiach v dôsledku živelných pohrôm, dopravných alebo leteckých nešťastí, najmä zobrazenia krvi, telesných znetvorení a utrpenia. Okrem iného bol program počas celej doby vysielania riadne označený v súlade s jednotným systémom označovania, a preto zastal navrhovateľ názor, že ust. § 20 ods. 4 zák. č. 308/2000 Z. z. je možné aplikovať v prípade, ak by program ako celok nebol označený vôbec.

Ďalej navrhovateľ namietal nesprávny procesný postup správneho orgánu, v ktorého dôsledku nezákonne získal dôkazný prostriedok tak, že odporca si vyžiadal od navrhovateľa záznam vysielania zo dňa 8. januára 2012 Dobrodružstvo Poseidonu v čase od cca 14:45 hod. bez toho aby navrhovateľovi bolo zrejmé, že tento záznam bude slúžiť ako dôkaz v správnom konaní proti navrhovateľovi. Navrhovateľ teda bez uvedenia dôvodu vyžiadania záznamu vysielania a pod hrozbou finančnej sankcie

bol nútený poskytnúť správne orgánu dôkaz, ktorý bol použitý v jeho neprospech. Navrhovateľ poukázal na to, že správne konanie vedené podľa ustanovení správneho poriadku je podľa ustálenej judikatúry NS SR analogicky v mnohých veciach považované a posudzované ako trestné konanie, čo podložil rozhodnutím NS SR č. 2Sžo 200/2009.

Okrem iného navrhovateľ poukázal na porušenie zásady prezumpcie neviny uvedenej v čl. 6 ods. 2 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (právo na spravodlivé súdne konanie).

K uvedenému uviedol, že v judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva sa nachádzajú usmernenia týkajúce sa základných prvkov prezumpcie neviny. Takéto právo sa priznáva iba osobe, proti ktorej bolo vznesené obvinenie. Obvinený sa musí považovať za nevinného pokiaľ štát prostredníctvom vyšetrovacích orgánov predloží dostatočné dôkazy, ktorými presvedčí nezávislý a nestranný súd o jeho vine. Prezumpcia neviny predpokladá, že by členovia súdu nemali vychádzať z vopred vytvoreného názoru, že obvinený spáchal trestný čin. Štát musí preukázať vinu a akákoľvek pochybnosť by mala byť v prospech obvineného. Obvinený by mal mať právo odoprieť vypovedať. Všeobecne sa nevyžaduje, aby predložil dôkazy vo svoj neprospech. Súd, ani iný orgán činný v trestnom (analogicky v správnom konaní) nie je oprávnený považovať obvineného zo spáchania trestného činu (analogicky priestupku v správnom konaní) za vinného, pokiaľ skutok obvineného nebol prejednávaný pred súdom a obvinený nebol uznaný vinným z jeho spáchania. Prezumpcia neviny sa poruší, ak sa bez toho, aby bola obvinenému podľa zákona preukázaná vina a bez toho, aby mu bolo umožnené uplatniť svoje právo na obhajobu, súdnym rozhodnutím, ktoré sa ho týka, vyslovuje, že je vinný. Orgány môžu informovať verejnosť o vyšetrovaní, vysloviť podozrenie o vine, za predpokladu, že podozrenie nie je uznaním obvineného vinným zo spáchania trestného činu (analogicky priestupku v správnom konaní) a preukážu diskretnosť a obozretnosť. Napadnutým administratívnym rozhodnutím však správny orgán jednoznačne konštatoval, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 34 ods. 1 zák. č. 308/2000 Z. z. (zrejme mal na mysli porušenie povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 4 zákona o vysielaní). Navrhovateľ nemal možnosť adekvátne pred nezávislým súdnym orgánom hájiť svoje práva, nemal možnosť vyjadriť sa k nezákonne získanému dôkazu, ktorý bol povinný v dôsledku hrozby ďalšej finančnej sankcie správne orgánu predložiť. Nebolo vytýčené ústne pojednávanie, v ktorom by mohol navrhovateľ účinnejšie hájiť svoje práva a záver správneho orgánu vyslovený v napadnutom administratívnom rozhodnutí považoval za porušenie prezumpcie neviny navrhovateľa. Ďalej uviedol, že prezumpcia neviny zahŕňa právo nevypovedať vo svoj prospech, ktoré pozostáva z práva odoprieť výpoveď a z práva, ktorým je zaručené, aby nikto nemohol byť nútený predkladať dôkazy vo svoj neprospech. Obžaloba nemôže založiť svoje dokazovanie v prípade na dôkazoch, ktoré boli získané donútením alebo nátlakom. Obmedzovanie týchto práv nie je možné odôvodniť bezpečnosťou a verejným poriadkom. Tieto práva spolu súvisia, každé donútenie ktorého cieľom je získať dôkazy v neprospech obvineného je porušením práva odoprieť výpoveď. Navrhovateľ preto zastal názor, že pokiaľ bol vydaný príkaz na predloženie listiny, mal byť v ňom presne stanovený cieľ, aby sa predišlo používaniu všeobecných žiadostí na odôvodnenie náhodného získavania kompromitujúcich informácií v prípadoch, ak existuje iba vágne podozrenie.

V súvislosti s výškou a spôsobom udelenia finančnej sankcie navrhovateľ zastal názor, že táto nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a nespĺňa výchovnú ani preventívnu funkciu. Odôvodnenie rozhodnutia odporcom nie je dostatočné a to vzhľadom na konkrétny posudzovaný program kde demonštratívne vymenúva kritéria stanovenej zákonom bez ich širšieho zdôvodnenia, preto považoval rozhodnutie v tejto časti za nepreskúmateľné.

Vzhľadom na vyššie uvedené považoval navrhovateľ odvolaním napadnuté rozhodnutie odporcu za vydané na základe nesprávne posúdeného skutkového a právneho stavu, nemajúce oporu v spisoch, správne konanie ktoré mu predchádzalo bolo v rozpore s ustanoveniami zákona o správnom konaní a je nepreskúmateľné v časti rozhodnutia o uložení sankcie.

Odporca vo svojom vyjadrení ako reakcii na tvrdenie navrhovateľa, že označenie programu ako

nevhodného pre maloletého diváka do 12 rokov je v súlade s ust. § 1 ods. 3 písm. c/ JSO, kde sa pri tomto tvrdení odvoláva na kritérium zobrazenia následkov prírodnej katastrofy, ktoré sa nachádza v tomto ustanovení uviedol, že zo záznamu vysielania ako aj prepisu/popisu skutkového stavu a ako aj sám navrhovateľ uvádza vo svojom návrhu v časti obsah, je však zrejmé, že celá dejová línia sa odvíja od teroristického útoku, ktorý je jednoznačne násilným aktom. Následkom tohto úmyselného, extrémne násilného aktu došlo k výbuchu, v dôsledku ktorého boli v ďalšej dejovej línii zobrazené scény, ktoré sa vyznačovali fyzickou agresivitou, násilným správaním a došlo v nich k zraneniam, úmrtiam. Tvrdenia navrhovateľa o tom, že scény boli vyvolané následkami katastrofy bez jediného násilného aktu považoval za zavádzajúce a klamlivé. Predmetné scény zobrazujúce násilie, ktoré svojim obsahom naplňajú kritérium ust. § 1 ods. 2 písm. a/ JSO sú uvedené v prepise/popise skutkového stavu. Odporca súhlasil s navrhovateľom, že predmetné programy obsahovali aj scény zodpovedajúce kritériám ust. v § 1 ods. 3 písm. c/ JSO, avšak navrhovateľ napriek tomu sám tvrdí, že predmetný program je potrebné chápať v kontexte programu a zámerne ignoruje fakt, že scény, ktoré svojim obsahom naplňajú kritérium nevhodnosti maloletých do 15 rokov, sa odvíjali z extrémne násilného aktu (teroristického útoku), nie od prírodnej katastrofy. Predmetné scény, zobrazujúce fyzickú agresivitu a s ňou súvisiace násilné akty končiacie smrťou alebo vážnymi následkami, detaily následkov násilných činov, čo zodpovedá kritériu stanovenom v ust. § 1 ods. 2 písm. a/ citovanej vyhlášky, boli odvysielané v takom rozsahu, že oba programy ako celok mali byť označené ako nevhodné pre túto vekovú kategóriu.

Ďalej odporca uviedol, že navrhovateľ je pri vekovej vhodnosti programov povinný vychádzať a pridržiavať sa znenia právnych predpisov platných a účinných na území Slovenskej republiky. Jediným relevantným zdrojom klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti je zák. č. 308/2000 Z. z. a vyhláška č. 58/2007 Z. z. o JSO. Povinnosťou navrhovateľa pri zaraďovaní programov do vysielania a uplatňovaní jednotného systému označovania je vychádzať v prvom rade z pravidiel a jednotlivých kritérií nevhodnosti zakotvených v ustanoveniach JSO a nie vychádzať z iných referenčných rámcov. Okrem hodnotiacich kritérií nevhodnosti a neprístupnosti, ktoré je potrebné pri posudzovaní vhodnosti jednotlivých programov zohľadniť je potrebné hodnotiť daný program aj z pohľadu ust. § 1 ods. 5 JSO a vziať do úvahy aj kontextuálny výskyt, spôsob a formu spracovania alebo zobrazenia a intenzitu a frekvenciu výskytu s ktorými sa odporca v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal. Z uvedeného dôvodu preto navrhovateľ dospel k záveru o potrebe označiť program ako nevhodný pre maloletých do 15 rokov. Z kontextu vychádzal aj sám navrhovateľ, avšak z nesprávnej premisy, že dej sa odvíja od prírodnej katastrofy, preto dospel evidentne zámerne k nesprávnemu záveru o označení nevhodnosti pre maloletých do 12 rokov. Taktiež považuje odporca navrhovateľovu námietku ohľadne aplikácie ust. § 20 ods. 4 zákona o vysielaní za právne irelevantnú, nakoľko z ust. § 20 ods. 4 zákona o vysielaní vyplýva povinnosť označovať vysielanie v súlade s podmienkami ustanovenými JSO. Tak z účelu ako i zo znenia ust. § 20 ods. 4 citovaného zákona vyplýva, že označenie konkrétneho vysielania podľa JSO je možné považovať za označenie v súlade iba v tom prípade, ak je program klasifikovaný a označený podľa vekovej vhodnosti v súlade s kritériami ustanovenými JSO. Tento záver potvrdzuje aj NS SR svojou konštantnou judikatúrou, v ktorého rozhodnutiach bol vysielateľ sankcionovaný za nesprávne označenie daného programu a nie za jeho neoznačenie ako také.

Vo vzťahu k namietanému nezákonnému procesnému postupu a nezákonne získanému dôkaznému prostriedku odporca zdôraznil, že účelom právomoci odporcu podľa ust. § 5 ods. 1 písm. m/ zákona č. 308/2000 Z. z. a korešpondujúcej povinnosti vysielateľa podľa ust. § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. je umožniť Rade efektívne vykonávať jednu zo svojich základných úloh - dohľad nad dodržiavaním povinností podľa zákona č. 308/2000 Z. z. a podľa osobitných predpisov. Aby mohla Rada túto kompetenciu vykonávať efektívne a v súlade so zásadou hospodárnosti, je potrebné, aby jej boli vyžiadané záznamy doručené včas, t.j. v požadovanej lehote a tiež aby bol doručený záznam v celej vyžiadanej dĺžke. Zákon č. 308/2000 Z. z. spája s nesplnením tejto povinnosti vysielateľa sankciu; nesplnenie povinnosti doručiť záznam vysielania na vyžiadanie Rady teda naplnia kritériá správneho deliktu. To, že skutková podstata správneho deliktu podľa § 67 ods. 2 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. je naplnená vtedy, keď vysielateľ Rade napriek jej vyžiadaniu nedoručí v stanovenej lehote požadované záznamy, vyplýva aj z judikatúry najvyššieho súdu (napr. 3SŽ/59/2008, 5SŽ/18/2011, 5SŽ/37/2011). Je nepochybné, že odporca v danom prípade postupoval na základe svojich zákonných splnomocnení a povinností. V prípade vyžiadania si záznamov vysielania ide zo strany vysielateľa o splnenie si povinností

stanovenej priamo zákonom č. 308/2000 Z. z. a z tohto dôvodu nie je potrebné, aby pri vyžiadaní si záznamov odporca uvádzal dôvod, pre ktorý záznam vysielania žiada doručiť. Povinnosť poskytnúť súvislý záznam vysielania je obdobná povinnostiam zakotveným v iných právnych predpisoch regulujúcich kontinuálnu činnosť podnikajúcich subjektov (napr. § 40 zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov). Poskytovanie informácií o svojej činnosti podnikateľskými subjektmi je v prípade kontinuálne vykonávaných podnikateľských aktivít úplne bežné. Podľa odporcu nie je súvis s jej konaním a navrhovateľom namietaným porušením prezumpcie nevinu. Na začiatku správneho konania odporca konštatoval možnosť, že sa navrhovateľ mohol dopustiť správneho deliktu, pričom toto malo byť v priebehu správneho konania preukázané alebo vyvrátené. Porušenie ust. § 20 ods. 4 zákona o vysielaní odporca konštatoval až v rozhodnutí č. RP/33/2012 zo dňa 10. júla 2012, ktoré po uzavretí procesu dokazovania završovalo dané správne konanie. V rámci predmetného správneho konania bol navrhovateľ opakovane riadne vyzvaný, aby uplatnil svoje procesné práva a vyjadril sa k predmetu správneho konania. Konštatoval, že navrhovateľ sa k podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní nevyjadril vôbec, čo však nemôže byť kladené za vinu odporcovi a navrhovateľ nemôže tvrdiť, že mu bola odňatá možnosť konať pred správnym orgánom. Ani nariadenie ústneho pojednávania povaha veci nijako neodôvodňovala, skutkový stav bol zistený úplne a presne zo záznamu vysielania predmetného programu.

Ďalej odporca uviedol, že zákonom ustanovená povinnosť uchovávať súvislé záznamy vysielania a na vyžiadanie Rady jej ich poskytnúť, zabezpečuje Rade možnosť zistiť obsah toho, čo bolo odvysielané. Pokiaľ na základe obsahu vysielania vznikne dôvodné podozrenie, že mohlo dôjsť k porušeniu niektorej povinnosti stanovenej v zákone Rada rozhodne o začatí správneho konania. Záznam vysielania, ktorý Rade vysielateľ poskytuje nie je dôkazom usvedčujúcim ho zo spáchania správneho deliktu. Záznam vysielania je podkladom pre rozhodnutie a jeho hodnota spočíva v tom, že presne a úplne zachytáva skutkový stav. Poskytnutie záznamu nie je možné stotožňovať s priznaním sa k spáchaniu správneho deliktu a ani s poskytnutím dôkazu o spáchaní správneho deliktu. V čase vyžiadania záznamu ešte neprebíha žiadne správne konanie voči vysielateľovi, nie je ani vyslovené podozrenie zo spáchania správneho deliktu, ale plní si len svoju zákonnú povinnosť na splnenie ktorej ho Rada vyzvala. Vzhľadom na uvedené vyhodnotil odporca argumentáciu navrhovateľa ako právne bezvýznamnú, nakoľko predkladanie záznamov vysielania má úplne inú kvalitu ako „predkladanie dôkazov proti sebe“. Okrem toho takto získaný záznam, ktorý sa v správnom konaní stane podkladom pre rozhodnutie, nie je možné považovať za nezákonný. Jeho použitie v správnom konaní je v súlade so správnym poriadkom a nijako nezasahuje do procesných práv vysielateľa ako účastníka konania.

Vo vzťahu k namietnutej nepreskúmateľnosti rozhodnutia odporcu v časti uloženia sankcie odporca uviedol, že v odôvodnení svojho rozhodnutia pri určovaní výšky pokuty a posudzovaní závažnosti správneho deliktu prihliadol na skutočnosť, že väčšina problematických zobrazení v daných programoch spadá pod kategóriu „zobrazenia fyzickej agresivity a s ňou súvisiace násilné akty končiace smrťou, detaily následkov násilných činov“, preto tieto programy bolo nutné označiť ako nevhodné pre maloletých do 15 rokov. Na základe uvedeného dospel odporca k odôvodnenému záveru o tom, že výška udelenej sankcie za porušenie predmetnej povinnosti plne zodpovedá skutočnostiam, ktoré je Rada povinná skúmať podľa ust. § 64 ods. 3 zákona o vysielaní. Rozhodnutie v odôvodnení obsahuje podrobné úvahy, ktorými odporca dospel k výške pokuty, ktorá je na dolnej hranici zákonom vymedzeného rozsahu, preto odporca nesúhlasil s tvrdením navrhovateľa, že udeľuje výšku pokút bez logického uváženia. Vzhľadom na uvedené navrhol odporca odvolaním napadnuté rozhodnutie potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady na základe podaného opravného prostriedku, preskúmal napadnuté rozhodnutie a jemu predchádzajúce správne konanie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s §§ 250l a nasl. v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu č. 227-PLO/O-2363/2012, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcu odporcu na pojednávaní súdu dňa 19. júna 2013, pričom právna zástupkyňa navrhovateľa svoju neprítomnosť ospravedlnila s tým, že súhlasila aby súd pojednával v jej neprítomnosti, dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa je nedôvodný.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup odporkyne - správneho orgánu, ktorým rozhodnutím bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti podľa § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii.

Z obsahu administratívneho spisu mal súd za preukázané, že odporca oznámil navrhovateľovi začatie správneho konania č. 227-PLO/O-2363/2012 vo veci možného porušenia § 20 ods. 4 zák. č. 308/2000 Z. z. v súvislosti s tým, že na televíznej programovej službe TV Markíza odvysielal dňa 8. januára 2012 o cca 14:48 hod. program Dobrodružstvo Poseidonu 1. časť a o cca 16:27 hod. program Dobrodružstvo Poseidonu 2. časť, ktoré klasifikoval ako nevhodné pre maloletých divákov do 12 rokov, a ktoré obsahovali hodnotiace kritérium „zobrazenie fyzickej agresivity a s ňou súvisiace násilné akty končiacie smrťou, detaily následkov násilných činov" podmieňujúce ich klasifikáciu ako nevhodných a neprístupných pre maloletých divákov do 15 rokov, v dôsledku čoho došlo ich klasifikovaním účastníkom konania ako nevhodných pre vekovú skupinu maloletých do 12 rokov k nesprávnemu uplatneniu Jednotného systému označovania, za čo mu uložil podľa ust. § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. sankciu - pokutu, určenú podľa ust. § 67 ods. 3 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 5 000 €.

Odvolanie voči uvedenému rozhodnutiu je predmetom tohto konania, podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“).

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 250i a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom.

Podľa ust. § 250i ods. 2 O.s.p., ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Podľa ust. § 4 ods. 1 až 3 zák. č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii platného a účinného v rozhodnom čase, poslaním Rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie.

Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Rada je právnická osoba so sídlom v Bratislave. Pri výkone štátnej správy v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie má postavenie orgánu štátnej správy s celoštátnou pôsobnosťou v rozsahu vymedzenom týmto zákonom a osobitnými predpismi.

Podľa ust. § 5 ods. 1 písm. g/, h/, m/ zák. č. 308/2000 Z. z., do pôsobnosti rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných

predpisov, ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiu bez oprávnenia, žiadať záznamy vysielania od vysielateľov v prípade potreby.

Podľa ust. § 16 ods. 3 zák. č. 308/2000 Z. z., vysielateľ je povinný uchovávať súvislé záznamy vysielania počas 45 dní odo dňa ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite; na vyžiadanie rady poskytnú vysielateľ záznam vysielania na zvyčajnom technickom nosiči, ktorého druh určí rada v licencií po dohode s vysielateľom.

Podľa ust. § 20 ods. 4 zák. č. 308/2000 Z. z., na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti sú vysielateľ televíznej programovej služby a poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie povinní na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený podľa osobitného predpisu (ďalej len "jednotný systém označovania").

Podľa ust. § 1 ods. 2 písm. a/ vyhlášky č. 589/2007 Z. z., audiovizuálne diela, multimediálne diela, programy poskytované prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a programy alebo iné zložky televíznej programovej služby sa klasifikujú ako nevhodné pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov, ak obsahujú detailné a naturalistické zobrazenie násilných aktov.

Podľa ust. § 1 ods. 5 citovanej vyhlášky, obsah audiovizuálnych diel, multimediálnych diel, programov poskytovaných prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a programov alebo iných zložiek televíznej programovej služby sa posudzuje z hľadiska

- a) kontextuálneho výskytu hodnotiacich kritérií nevhodnosti alebo neprístupnosti v diele, v programe poskytovanom prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a v programe alebo inej zložke programovej služby,
- b) spôsobu a formy spracovania alebo zobrazenia jednotlivých hodnotiacich kritérií vzhľadom na charakter a druh diela alebo programu, umeleckého a morálneho posolstva diela alebo programu a
- c) intenzity a frekvencie výskytu hodnotiacich kritérií nevhodnosti alebo neprístupnosti v diele, v programe poskytovanom prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a v programe alebo inej zložke televíznej programovej služby.

Podľa ust. § 64 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/ zák. č. 308/2000 Z. z., za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi, rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa ust. § 67 ods. 3 písm. c/ zák. č. 308/2000 Z. z., rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 663 eur do 66 387 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 99 eur do 19 916 eur, ak nezabezpečil klasifikáciu a označenie programov alebo iných zložiek programovej služby (§ 20 ods. 4) alebo nezabezpečil časové zaradenie programov alebo iných zložiek programovej služby v súlade s podmienkami ustanovenými osobitným predpisom (§ 20 ods. 5).

Podľa ust. § 71 ods. 1 zák. č. 308/2000 Z. z., na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, okrem ustanovení § 23 v časti neprístupnosti zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu, dospel k záveru o dostatočne zistenom skutkovom stave správnym orgánom, ktorý ani nebol medzi účastníkmi konania sporný a ktorý na takto zistený skutkový stav správne aplikoval relevantné ustanovenia zákona o

vysielaní, ako aj vyhlášky JSO. Rozhodnutie nevykazuje žiadne formálne ani logické nedostatky, bolo vydané v súlade s príslušnými ustanoveniami správneho poriadku, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu.

Odvolací súd sa nestotožnil s námietkou navrhovateľa o nesprávnom posúdení skutkového a právneho stavu, nakoľko skutkový stav medzi účastníkmi konania sporný nebol, navrhovateľ nenamietal odvysielanie sporného programu a ani jeho obsah. Správny orgán preto vychádzal zo záznamu odvysielaného programu, ako aj z jeho prepisu, z ktorého jednoznačne vyplynul záver, ku ktorému dospel odporca vo svojom rozhodnutí, a to o potrebe označiť odvysielané programy ako nevhodné pre maloletých do 15 rokov z dôvodu, že celá dejová línia sa odvíjala od teroristického útoku, ktorý je jednoznačne násilným aktom. Následkom tohto úmyselného, extrémne násilného aktu došlo k výbuchu, v dôsledku ktorého boli v ďalšej dejovej línii zobrazené scény, ktoré sa vyznačovali fyzickou agresivitou, násilným správaním a došlo v nich k zraneniam, úmrtiam. Taktiež odvolací súd nepovažoval námietku ohľadne aplikácie ust. § 20 ods. 4 zákona o vysielaní na program, ktorý bol označený JSO za dôvodnú, nakoľko povinnosť označovať vysielanie v súlade s podmienkami ustanovenými JSO z uvedeného ustanovenia jednoznačne vyplýva. Za označenie konkrétneho vysielania v súlade s JSO je možné považovať označenie vysielania iba v tom prípade, ak je program klasifikovaný a označený podľa vekovej vhodnosti v súlade s kritériami ustanovenými JSO.

Vo vzťahu k namietnutému pochybeniu správneho orgánu v rámci konania, kedy si vyžiadaval od navrhovateľa záznam vysielania odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 2Sž/24/2012, kde sa súd uvedenou problematikou už zaoberal pričom dospel k záveru o jej neopodstatnenosti. Z citovaného rozhodnutia vyplýva, že :

„Pokiaľ ide o samotnú žiadosť o poskytnutie záznamu najvyšší súd k argumentácii navrhovateľky uvádza, že Rada neporušila žiadne ustanovenie zákona vyžiadaním si záznamu vysielania a vysielateľ poskytnutím záznamu plnil na základe požiadavky Rady svoju zákonom uloženú povinnosť vysielateľa. Prevádzkovanie vysielania je licencovanou činnosťou, na ktorú sú kladené osobitné požiadavky a predloženie záznamu z vysielania na požiadanie Rady je súčasťou licencie na vysielanie a má evidenčný a archivačný charakter. Záznam vysielania, ktorý si odporkyňa v súlade so zákonom vyžiadala, presne a úplne zachytáva skutkový stav a obsah vysielania. V čase vyžiadania si záznamu ešte neprebiehalo správne konanie voči vysielateľovi. Vyžiadanie si záznamu vysielania ako jednej z foriem výkonu dohľadu nad dodržiavaním právnych predpisov upravujúcich vysielanie a jeho predloženie nie je predložením dôkazu proti sebe, ako sa mylne domnieva navrhovateľka, ale poskytnutím informácií o svojej činnosti, s ktorým počíta všeobecne záväzný právny predpis. Takto získaný záznam, ktorý sa v správnom konaní môže stať podkladom pre rozhodnutie, nie je možné považovať za nezákonný, resp. neprípustný, ako to v podanom odvolaní navodzuje navrhovateľka. Samotnú existenciu tejto povinnosti nemožno preto vnímať ako rozpornú s čl. 6 Dohovoru, naviac, ide o predloženie pasívneho záznamu právnickou osobou, ktoré nevykazuje znaky podávania svedectva vo svoj neprospech. Najvyšší súd poukazuje v tejto súvislosti na svoju judikatúru, ktorá sa charakterom záznamu vysielania zaoberala (napríklad rozsudky vo veciach 3Sž/23/2012, 5Sž/18/2011, 5Sž/37/2011) a od ktorej nemá dôvod sa v prejednávanej príhode odchýliť. Námietka navrhovateľky týkajúca sa použitia nezákonne získaného dôkazu je preto podľa názoru najvyššieho súdu neopodstatnená.“

Odvolací súd skonštatoval, že predloženie záznamu vysielania predstavuje predloženie informácií, ktoré je vysielateľ povinný predložiť podľa zákona č. 308/2000 Z. z., pretože záznam je získaný na základe zákonného splnomocnenia a podmienok stanovených pri udelení licencie na vysielanie, a preto nie je získaný v rozpore so zákonom. Správny orgán svojím konaním neporušil prezumpciu neviny, keďže v oznámení o začatí predmetného správneho konania uviedol, že začína správne konanie voči MARKÍZA-SLOVAKIA, spol. s r.o. vo veci možného porušenia ust. § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z., teda odporca na začiatku správneho konania konštatoval možnosť spáchania správneho deliktu a až v rozhodnutí č. RP/33/2012 zo dňa 10.7.2012, ktorým ukončil celé administratívne konanie konštatoval porušenie predmetného ustanovenia, čím len realizoval svoju právomoc a pôsobnosť v zmysle § 4 ods. 2, § 5 ods. 1 písm. g/, § 64 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. Taktiež nebol správny orgán podľa názoru najvyššieho súdu povinný nariadovať ústne pojednávanie, keďže to povaha veci neodôvodňovala a

skutkový stav bol zistený úplne a presne zo záznamu vysielania. Iná situácia by ale nastala v prípade, ak by navrhovateľ požiadal o nariadenie pojednávania a Rada by návrh neakceptovala bez uvedenia dôvodu. K otázkam týkajúcim sa predkladania záznamov z vysielania v zmysle § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. sa vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach sp. zn. III. ÚS 564/2012-11 zo dňa 13.11.2012 a IV. ÚS 620/2012-9 zo dňa 14. decembra 2012.

Záverom odvolací súd vo vzťahu k námietke navrhovateľa o nepreskúmateľnosti rozhodnutia v časti uloženej pokuty uvádza, že túto nepovažuje za dôvodnú. Z odôvodnenia rozhodnutia odporcu (str. 15 až 17) jednoznačne vyplýva, že odporca zvážil všetky zákonné hľadiská pri určení výšky pokuty, a to závažnosť veci, spôsob, trvanie a následky porušenia povinnosti, mieru zavinenia, prihliadol na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému. Okrem iného je potrebné zdôrazniť, že ukladanie pokút za správne delikty sa uskutočňuje v rámci úvahy správneho orgánu, zákonom dovoleného rozhodovacieho procesu, v ktorom správny orgán v zákonom stanovených limitoch, hraniciach, uplatňuje svoju právomoc a určí výšku sankcie, pričom použitie správnej úvahy musí byť v súlade so zásadami logického uvažovania. Odvolací súd nezistil, že by správny orgán vybočil z takto stanovených rámcov. Odvolací súd mal za to, že výška uloženej pokuty v dolnej hranici sadzby spĺňa jednak preventívnu ako aj represívnu funkciu. Mala by odradiť navrhovateľa od porušovania ustanovení zákona, za ktoré bola sankcia uložená a zároveň musí byť vo sfére majetkovej citeľná a nie zanedbateľná, aby plnila aj represívnu funkciu.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporcu podľa § 250q ods. 2 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že v konaní neúspešnému navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal.

O povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok vo výške 66 € súd rozhodol podľa § 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný. Výška poplatku bola určená podľa položky č. 10 písm. c/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb. Súd postupoval podľa zákona o súdnych poplatkoch účinného do 30. septembra 2012 v spojení s ust. § 18ca citovaného zákona.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.